

EVA BEDNÁŘOVÁ

narozena 1937 v Praze. Vystudovala Vysokou školu
uměleckoprůmyslovou v Praze u prof. Antonína Strnadla

VÝSTAVY:

- 1968 — Praha
- 1969 — Písek
- 1971 — Bratislava
- 1973 — Paříž
- 1973 — Seattle, USA
- 1974 — Praha
- 1975 — Brno

Dále vystavovala na společných výstavách v Anglii,
Íránu, Itálii, Jugoslávii, Mexiku, NSR, Polsku,
Rakousku a ve Švýcarsku.

Z KNIH, KTERÉ ILUSTROVALA:

H. Franková: Plavčík a sardinky	SNDK 1965
H. Franková: Blázni a Pythagoras	SNKK 1966
Zd. Bezděková: Říkali mi Leni	SNDK 1967
M. Pujmanová: Předtucha	SNDK 1967
K. Hamsun: Viktorie	SNDK 1968
A. Skoumal: Orel z pobřeží	Albatros 1969
J. Vladislav: Kapitán Tulipán a princezna z Bordeaux	Albatros 1970
O. Hejná: Knoflíková pohádka	Albatros 1974
D. a M. Štovičkovy: Brokátový obraz	Albatros 1974
R. Rolland: Petr a Lucie	Albatros 1975
D. Šlosar: Výpravy z osmého poschodí	Albatros 1975
D. Gabeová: Dávno	Albatros 1978
K. Boušek: O čem si budeme vyprávět	Albatros 1978

EVA BEDNÁŘOVÁ

ILUSTRACE

*Rodný dům
Václava Šolce*

Sobotka červenec 1979

KNIŽNÍ ILUSTRACE U NÁS UŽ POZBYLY povahu obrázkového doprovodu textu. Jsou jeho rovnocenným partnerem. Dotvářejí atmosféru, pomáhají čtenářově fantazii pronikat do skrytých zákoutí a významů slova. Proto také mohou stát samostatně a podrží si svou „řeč“. To také vysvětluje, proč ilustrace tak výrazně pomáhají objevovat stále nové a překvapivé podoby života a světa. I ty v knihách, které jsou určeny dětem. Nebo právě v nich. Jsou tu ve službě fantazie hledající, fantazie snů a touhy, fantazie zacílené do budoucna. Paleta ilustrací je pestrá. Posvěcují tradici i otevírají nové tvárné možnosti. Dá se říci, že čím osobitější, čím vyhraněnější je výtvarný projev, tím výrazněji, tím silněji se v něm tyto dvě složky slučují a umocňují ho. A tím silněji také působí, tím překvapivější jsou objevy nových podob věcí a jevů kolem nás. Ostatně — ona disciplína lidské práce, kterou zveme uměním, je povolána, aby tyto neznámé nám ještě podoby života a světa činila veřejným tajemstvím. Uvědomujeme si to i nad ilustracemi Evy Bednářové. Čímže na nás působí? Ne tím, jak zachycují podobu věcí a dějů, ale výrazem atmosféry citového vzednutí, které v nás vyvolávají. Spíše než reálnou tvář odhalují nám bytostnou povahu věcí, jevů a událostí kolem nás a jejich určení v našem životě. Do této služby povolala malířka kresbu. Expresivní, ale jistotnou, konkrétní podle linie děje, ale dost volnou, aby v ní byl prostor pro čtenářovu obrazotvornost. Kresby Evy Bednářové nevnučují představu,

ale citlivě, téměř něžně k ní přivádějí. Ne ale k představě za každou cenu líbivé, ale k takové, jakou v sobě příběh tají. Kresby k Rollandově novele Petr a Lucie, Hamsunově Viktorii či ke knížce veršů K. Bouška O čem si budeme povídat to dokládají víc než přesvědčivě. Ale častěji a raději sahá Eva Bednářová k barvě. Tou se dá vyjádřit mnohem víc a mnohem emotivněji to, co v nás slova vyvolávají. Ilustrace k příběhu Zd. Bezděkové Říkali mi Leni napovídají, jak umí v tomto smyslu barvě vládnout. Od sotva znatelného pokrytí plochy monotónním odstínem až po ostře jasné barvy — to je tu povoláno odhalit atmosféru, kterou v sobě příběh chová. Staré francouzské pohádky zase obklopila atmosférou jakoby dávných fresek, z nichž byl právě odstraněn nános omítky a které neobyčejně umocňují jejich poetické kouzlo. A např. ilustrace k lyrické próze D. Gabeové Dávno čtenáře obklopí atmosférou barevného snu, v němž libé přechází v přízračné fantaskno a naopak. Zmínka o několika z knížek pro děti, které Eva Bednářová ilustrovala, stačí, aby byla zřejmá osobitost, svojskost a tím také zřetelný charakter její výtvarné práce: Transponuje do valérů nenapodobitelné červeně, hnědí, žluti a modře to, co je za slovy a za popisnou představou příběhu. Nezáleží jí na podobě, ale jde jí o výraz toho, čím příběh překvapuje, čím okouzluje, čím otevírá nové poznání. Vždycky — i tehdy, sahá-li ke kresbě, k tomu nejpříběhovějšímu způsobu výtvarného vyjádření — jsou její ilustrace

prostorem, v němž se rozněcuje čtenářova fantazie, v němž je zván do ticha zasnění, v němž je varován před zlem a bolestí. Ilustrace Evy Bednářové jsou svérázným poetickým světem, který kultivuje čtenářův cit, který mu připomíná existenci jeho vnitřního světa a jeho rovnoprávnou spoluúčast na všem, co člověk koná, jeho aktivní přítomnost v každé vteřině života. Práce Evy Bednářové tak posilují sebedůvěru, obohacují fantazii a vnukají neodbytné vědomí o nepostradatelnosti krásy pro lidský svět.

JAROSLAV ŠIMŮNEK